

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. V. K.**, zastoupeného JUDr. Milanem Klímou, advokátem v Praze 10, Sámova 4/220, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2009, čj. S-MHMP 452781/2009/OST/Dl, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, čj. 9 Ca 301/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením ze dne 14. 7. 2009, čj. S-MHMP 452781/2009/OST/Dl, Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební (dále jen „žalovaný“), nevyhověl výzvě žalobce k realizaci opatření podle § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“).

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou 22. 9. 2009 u Městského soudu v Praze a domáhal se, aby tento soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného. Městský soud usnesením ze dne 29. 4. 2010, čj. 9 Ca 301/2009 - 32, žalobu odmítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí žalovaného podle § 80 odst. 6 s. ř. je rozhodnutím procesní povahy, jímž se žalovaný toliko vypořádal se žádostí žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti stavebního úřadu. V předmětném rozhodnutí žalovaný neshledal tvrzení žalobce o nečinnosti stavebního úřadu opodstatněným, a proto žádosti nevyhověl. Napadeným rozhodnutím žalovaného proto podle městského soudu nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce, protože v tomto rozhodnutí žalovaný o žádném právu či povinnosti žalobce nerozhodoval. Právní postavení žalobce zůstalo stejné, jako před vydáním rozhodnutí.

Podle městského soudu může být negativním důsledkem rozhodnutí žalovaného přetrvávající nečinnost správního orgánu. Právní řád účastníku správního řízení poskytuje prostředek obrany proti nesprávnému posouzení jeho žádosti o uplatnění nečinnosti. Tímto prostředkem není žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s., ale žaloba proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu kasační stížností.

V té popsal řízení souvisejících s nyní řešeným případem a současně městský soud upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09. Zdůraznil, že proti nečinnosti a několika rozhodnutím žalovaného brojil již všemi možnými prostředky podle správního řádu či soudního řádu správního a chce se domoci svých práv.

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil ze závěrem městského soudu, že usnesení podle § 80 odst. 6 s. ř je rozhodnutím procesní povahy, které nesplňuje podmínky stanovené v § 65 s. ř. s. Podle stěžovatele při hodnocení, zda rozhodnutí správního orgánu zasahuje či nezasahuje do veřejných subjektivních práv a povinností, je nutné posoudit také důsledky takového rozhodnutí.

Stěžovatel s odkazem na závěry uvedené ve výše zmiňovaném nálezu Ústavního soudu uvedl, že v souvislosti s nečinností správních orgánů došlo k zásahu do jeho právní sféry. Správní orgány porušily jeho právo být účastníkem řízení a v jeho rámci bránit svá vlastnická práva a podávat námitky. Podle stěžovatele může dojít k zásahu do právní sféry i rozhodnutím procesní povahy v případě, že je toto rozhodnutí spojeno s hmotněprávními aspekty.

Stěžovatel dále namítal, že zákonodárce z důvodu *„potřeby zamezit případné libovůli ze strany správních orgánů uvedl v § 80 odst. 4 a 6 s. ř. termín usnesení. Zejména věta druhá § 80 odst. 6 s. ř. nepřipouští jiný výklad než ten, že usnesení podle § 80 odst. 6 s. ř. podléhá kontrole ve správním soudnictví“*.

Stěžovatel proto navrhnul, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu ze dne 29. 4. 2010 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 11. 2010 žalovaný namítal, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem spatřuje nesprávné posouzení právní otázky a zmatečnost a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem městského soudu vysloveným v usnesení ze dne 29. 4. 2010.

Ze spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Stavební úřad vydal 11. 2. 2009 rozhodnutí čj. Výst. 000816/2009-St-1/660, kterým povolil stavebníkovi změnu stavby před jejím dokončením. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí 7. 5. 2009 odvolal a současně požádal stavební úřad o vydání předběžného opatření podle § 61 s. ř. Stěžovatel žádal, aby stavební úřad zakázal

stavebníkovi další provádění výkopových a bouracích prací a terénních úprav v okruhu 7 metrů od jeho bytové jednotky.

Stěžovatel 25. 5. 2009 podal k žalovanému výzvu k realizaci opatření proti nečinnosti spolu s návrhem na převzetí věci a vydání rozhodnutí namísto nečinného stavebního úřadu podle § 80 odst. 4 písm. b) s. ř.

Ještě před tím, než žalovaný reagoval na výzvu k realizaci opatření proti nečinnosti, sdělil stavební úřad stěžovateli v opatření ze dne 1. 6. 2009, čj. 061296/2009-M-1/660, že rozhodnutí ze dne 11. 2. 2009 o povolení změny stavby před jejím dokončením nabylo právní moci 19. 2. 2009. Stavební úřad proto již předběžné opatření nemohl vydat, protože tak lze učinit pouze v průběhu správního řízení, tedy před skončení řízení pravomocným rozhodnutím. Dále stěžovateli sdělil, že podání, které označil za odvolání, předložil nadřízenému správnímu orgánu jako podnět k vyřízení v přezkumném řízení.

Teprve poté nevyhověl žalovaný usnesením ze dne 14. 7. 2009, čj. S-MHMP 452781/2009/OST/Dl, výzvě k realizaci opatření proti nečinnosti podle § 80 s. ř. Uvedl, že na vydání předběžného opatření podle § 61 odst. 1 s. ř. není právní nárok. Správní orgán jej vydá pouze v případě, že lze dočasně upravit poměry účastníků řízení tak, aby před vydáním meritorního rozhodnutí nedošlo k nevratným změnám, které by měly vliv na vlastní rozhodnutí ve věci. Žalovaný zjistil, že řízení ve věci změny stavby před jejím dokončením bylo pravomocně skončeno, protože rozhodnutí ze dne 11. 2. 2009 již nabylo právní moci. Žalovaný proto uzavřel, že nebyly splněny podmínky, aby správní orgán mohl vydat předběžné opatření. Podle žalovaného proto nebyly naplněny předpoklady pro postup podle § 80 s. ř. a výzvě k realizaci opatření proti nečinnosti nevyhověl.

Žalobu proti tomuto usnesení městský soud odmítl s tím, že usnesení podle § 80 odst. 6 s. ř. je rozhodnutím procesní povahy. Žalovaný odmítl jakkoliv rozhodnout ve věci návrhu na vydání předběžného opatření, usnesením podle § 80 odst. 6 s. ř. proto nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv a povinností stěžovatele, protože žalovaný o žádném právu či povinnosti nerozhodoval. Právní postavení stěžovatele po vydání napadeného rozhodnutí zůstalo shodné, jak tomu bylo před jeho vydáním.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou, ve které stěžovatel tvrdil, že usnesení žalovaného podle § 80 odst. 6 s. ř. je rozhodnutím ve smyslu § 65 a násl s. ř. s.

Tuto otázku posuzoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 Ans 2/2010 - 127 (dostupný na www.nssoud.cz), a v souladu se závěry městského soudu vyslovil, že *„usnesení vydané správním orgánem podle § 80 odst. 6 správního řádu z*

roku 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví".

Taktéž v rozsudku ze dne 27. 10. 2010, čj. 8 Ans 5/2009 - 113, Nejvyšší správní soud shledal, že rozhodnutí podle § 80 odst. 6 s. ř. je pouze dozorčím prostředkem procesní povahy, který nenaplňuje podmínky stanovené v § 65 s. ř. s.; usnesením se totiž nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují práva stěžovatele. Pokud by nadřízený správní orgán rozhodoval podle § 80 odst. 4 písm. b) s. ř., tedy by provedl atrakci, mohl by proti tomuto rozhodnutí účastník podat opravný prostředek dle správního řádu.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů uzavřel, že námitka týkající se usnesení podle § 80 odst. 6 s. ř. není důvodná.

Městský soud proto nepochybil, když žalobu odmítl s tím, že rozhodnutí žalovaného neurčuje závazně práva a povinnosti žalobce, pouze se procesně vypořádává s jeho návrhem. Taktéž je nutné souhlasit s tím, že usnesení podle § 80 odst. 6 s. ř. nemá přímý dopad do žalobcových práv.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností zhodnotil kasační stížnost jako nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. ji zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. května 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu